

man vil benytte til Strejker, og hvad man vil benytte til Lockout.

Skønt der altsaa efter mine Begreber ikke kan være Tvivl om, at der i Højesteretsdommen ligger, at en Del af disse Beløb skal betragtes som skattefrie, siger man uden videre i Skattedepartementet: Da vi ikke kan regne det ud i en Brøk, giver vi overhovedet intet. Dette er efter min Mening en uforstandig Holdning, thi hvad der er det rette i dette Tilfælde, hvad der er den rette Brøk, derom kan der naturligvis strides, men der kan efter mine Begreber ikke strides om, at en Del af det, som gives, skulde være skattefrit, og det, Cirkulæret siger, er altsaa i Modstrid med Dommen. Jeg tror derfor, at Udstedelsen af dette Cirkulære højst sandsynligt vil betyde en ny og unyttig Retssag; Dommen kunde efter min Mening med lidt god Villie fortolkes paa en saadan Maade, at alle Parter i Virkeligheden vilde have affundet sig med Fortolkningen, og saa vilde man have sparet sig en ny Dom.

Den højtærede Minister siger, at en saadan Dom skulde have været klar og koncis. Ja, det er meget nemt at sige sligt, men det er sandelig meget ofte vanskeligere at udføre det i Praxis; man er her inde paa et Omraade, hvor de forskellige Højesteretsdommere aabenbart ikke har haft fuldkommen samme Synspunkt, saaledes at man meget vanskeligt har kunnet faa en fuldkommen klar Linie frem, men dette er saa ofte Tilfældet her i Livet; saa maa man danne sig et fornuftigt Skøn over, hvorledes man efter alt det foreliggende skal bære sig ad, og det gaar ogsaa i Almindelighed godt mellem forstandige Mennesker, men i det givne Tilfælde skønner jeg, at Departementet overhovedet ikke har været inde paa at skønne fornuftigt. Jeg beklager altsaa dette Cirkulære og vilde have fundet det heldigt, om man havde været noget mere smidig i dette Forhold.

Den højtærede Minister kom ikke ind paa de Bemærkninger, jeg havde at gøre overfor enkelte Ting i Lovforslaget, saaledes som det dels var forelagt og dels vilde blive affattet efter Flertallets Ændringsforslag, men hvad den højtærede Minister i temmelig høj Grad kom ind paa, var Skattemoral. Og nu er det jo rimeligt, at jo ældre man bliver, jo mere fornøjer det en at høre en Moralprædiken; om man havde Nytte af det, den Gang man var lille, ved jeg ikke, men efterhaanden som man bliver ældre, har man i hvert Fald i Almindelighed Fornøjelse af det, og at gavne og fornøje er jo efter en bekendt Digter Ting, man stadig

skal have for Øje. Den højtærede Minister svang sig ret højt op. Jeg kunde næsten have ønsket, at vi ved denne Lejlighed havde haft Radio installeret i denne Sal, saa det virkelige kunde have kommet hele det Publikum til gode, som kunde have haft den tilsigtede Nytte af en saadan Moralprædiken — og det vilde være blevet et stort Publikum —, hvis det overhovedet nytter. Den højtærede Finansminister kan nemlig være saa inderlig overbevist om, at hvor det gælder om at lempe sin Samvittighed, saa den paagældende kommer til at betale saa lidt i Skat, som den paagældende nogenlunde kan forene med sin gode Samvittighed, er der et ganske overordentlig godt og stort Publikum i ethvert Land, og dette Publikum findes i alle Klasser, indenfor alle politiske Lejre, og jeg tror, jeg tør sige, indenfor alle religiøse Trossamfund, saa Publikum vil der ikke komme til at mangle. Men om saadanne Moralprædikener vil være til nogen Nytte, ja, derom kan jo hver have sin Mening. Mig fornøjede den altsaa.

Men hvad er det, der ligger bagved dette, at alle og enhver indstiller sig paa, saa godt som deres Samvittighed tillader det, at give disse Oplysninger med Hensyn til Skatteopgivelsen? Ja, det er naturligvis for det første det, at for en stor Mængde Ting indenfor Skattevæsenet maa det til en vis Grad bero paa et individuelt Skøn, om det hører hjemme paa de Steder, hvor det kan trækkes fra i Indtægten eller ikke. Naar man har med Skattevæsen at gøre, ved man jo, at det er højst besynderlige Ræsonnementer, der kan anstilles; men jeg tror paa ingen Maade, at de paagældende i al Almindelighed ikke skulde mene, at de handler efter en meget god Moral. Saa kommer yderligere det til, at efterhaanden som den direkte Beskatning naar en vis Højde, efterhaanden som den bliver, hvad jeg vil kalde en Udplyndring, kan ærede Medlemmer være forvissat om, at man kan holde lige saa mange Moralprædikener, man vil, saa reagerer Publikum imod det, ganske uundgaeligt — akkurat paa samme Maade som under Krigen: naar man kom ind paa Udstedelse af en vis Mængde Foranstaltninger, som paa forskellig Maade kunde gribe højst ubehageligt ind i paagældendes Levesæt, hvad enten det nu var derved, at man fik mindre Indtægt eller var udsat for andre Ubehageligheder, saa regnede man ikke med disse Paabud, i hvert Fald var der Masser, der ikke regnede med dem, og Faktum viste, at den Gang der blev tilstrækkelig mange, der ikke regnede med